Breznica, oktober 2014

PLAMENČEK

BREZNICA

POD SVOBODNIM SONCEM

BOHKOV KOT: 4

Da ne pozabimo moliti.

PLAMENČEK PRIPOVEDUJE: 6

Skozi dolgo pomlad vse do jeseni.

PODVIGI: 46

Kaj vse se lahko naučite od svojih soskavtov?

MALO ZA ŠALO: 50

Kaj je vašim voditeljem in vam prineslo smeh na obraz tekom skavtskih dogodkov? Skupaj z nami se nasmejte.

KAJ STE REKLI: 52

Med počitnicami...

ZA MALE SIVE CELICE: 53

Nebesni pojavi, ki jih to poletje ni bilo.

PREDSTAVLJAMO VAM: 62

SKVO.

STRIP: 64

Kravica Milka šteje.

Prišla je jesen in novo skavtsko leto. Naj vam skavtski duh pomaga živeti skavtske zakone in obljubo ne le na srečanjih, ampak tudi v šoli, na treningu, doma... Skupaj začnimo to skavtsko leto polni idej, zanosa in dobre volje. Sedaj pa hitro v roke Plamenčka in preberi o dogodivščinah poletja.

Sladkosneda lisica, glavna urednica Plamenčka

Plamenček je glasilo stega Breznica 1, enote Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.

Letnik 21, številka 3, oktober 2014

Glavni urednik:
Sladkosneda lisica;

Tehnična urednika:
Flegmatična želva in Domiselni svizec;

Uredniki posameznih rubrik:
Zgovorna cvergla, Iskrena mravlja, Vzdržljivi gams, Skrbna čebela, Živahna žolna, Srečna kanja, Kreativna kanja, Navdušena sova;

Uredniki za veje:
Marljiva žolna, Vzdržljivi gams, Razposejeni mrjasc, Zabavna vidra.

DA NE POZABIMO MOLITI

Molitev volčičev in volkuljic:

Gospod,
naj Te srečam v vsakem jutru in večeru,
v vetru in soncu, sredi trat in studencev, gozdov in planin.
Naj Te ljubim v vsakem človeku
in Ti ostanem zvest vsvojih dolžnostih. Amen.

Molitev izvidnikov in vodnic:

Gospod Jezus, daj, da bo moja vest prema kot visoka smreka, ki se dviga proti nebu;
da bo moja velikodušnost kot studenec, ki vedno daje in se nikdar ne izčrpa;
da bo moja duša kristalno čista, kot potoki, ki jih rode brezmadežni snegovi;
da bo moja volja kot granit, ki se nikdar ne okruši;
da bo imela moja mladost po vseh gorskih stezah Tebe za prijatelja svoje neprestane poti navzgor;
da bo križ ob poti kakor srečanje s prijateljem.
In tako bodi vedno! Amen.

Molitev popotnikov in popotnic:

Gospod,
uči me velikodušnosti,
da ti bom služil/a, kakor zaslužiš,
da bom dajal/a, ne da bi štel/a,
da se bom bojeval/a, ne da bi mislil/a na rane,
da bom delal/a, ne da bi iskal/a počitka,
da se bom žrtvoval/a, ne da bi pričakoval/a druge hvale kakor zavest,
da vršim Tvojo sveto voljo.
Amen.

Molitev brezniškega SKVO-ja:

Gospod, spet sem tukaj-pred mladino.
Tukaj, kamor si mi ti pokazal pot.
Daj mi moč, da bodo moja dejanja odgovorna
in v luči skavtske obljube in skavtskih zakonov.
Pomagaj mi, da bom dober zgled mladini in
dobra pomoč vsem, ki me potrebujejo.
Naj se naša pot srečno konča.
Amen.

SKOZI, NAOKOLI SMO VOZILI SLALOM

Projekt NOPP

NOPP Breznica 1 je že na svojem zimovanju začel načrtovati projekt. Po dolgem razmisleku smo se odločili, da bomo na projektu izdelovali košarice za veliko noč, kamor bomo lahko postavili pirhe.

Tako smo 29. marca 2014 ob 15. uri izvedli projekt z naslovom Špaga slalom. Takšno ime smo si izbrali zato, ker smo z vrvico slalomirali med palčkami, da so nastale košarice. Preden pa so se delavnice začele smo izvedli še nekakšno veliko igro, v kateri so skupine zbirale surovine za izdelovanje košaric. Potrebovali so podlago, vrvico, palčke in druge pripomočke za izdelovanje. Ko si je vsak izboril dovolj surovin pa smo začeli izdelovati košarice. Nastalo je veliko na videz podobnih košaric, vendar je bila vsaka unikat. Ko smo vsi končali z izdelavo svoje košarice, smo pospravili odpadle delce in se začeli pripravljati na mašo. Pred mašo so voditelji sklicali kvadrat in vsak je dobil našitek stega Breznica 1. Potem pa smo se skupaj odpravili na skavtsko mašo pri kateri smo pridno sodelovali.

Projekt je uspel brez kakršnihkoli pripetljajev in udeleženci so odšli domov z nasmehi na obrazih.

Radovedna pižmovka

Breznica 1

DAN VEŠČIN
5.4.2014

Veščine – takšne in drugačne – so ena osrednjih tem v skavtstvu. Ker smo začutili potrebo, da jim ponovno namenimo nekaj časa, saj smo opazili, da pri tem malo »škripljemo«, je naš projektni Rušilni volk organiziral stegov Dan veščin. In, razen vremena, je kazalo dobro.

Zbrali smo se v deževnem zgodnjeaprilskosobotnem jutru in na stežaj odprli v molitvi svoja srca, nato pa svoje zaspane betice, da bi vanje vsrkali kar največ praktičnega znanja. Tokrat sem se tudi jaz prepustila strokovnjakom in bila »navadna« udeleženka. In bilo je dobro.

Pri Skrbni čebeli smo spoznavali lesne vrste in užitne rastline. Zelenice v bližini skavtske sobe (za katere smo ocenili, da so v varni razdalji od našega soseda Miškota) smo popasli kot kravice. Najbolj so mi bili všeč listi lipe, kurja črevca in penuša. Res je bilo dobro.

Vzdržljivi gams je priredil interno tekmovanje v postavljanju bivakov. Naša ekipa SKVO - Klan se je nadvse dobro odrezala. Ali ste vedeli, kako preprečiti kapljanje dežja skozi luknjice v šotorki? Spoznali smo tudi multifunkcijskost šotorke in se imeli dobro.

Rušilni volk je svoje vozlarske spretnosti preko žreba različnih vozlov poskusil preliti na nas. Vozljali smo in vozljali, se skoraj zavozljali, a dodobra ponovili najbolj uporabne vozle in zakaj jih uporabljamo. Znate vsi narediti ALPSKEGA METULJA? Če ne, povprašajte Rušilnega volka. Jaz sem ga na žalost spet pozabila. A takrat v zgornjem skladišču mi je šlo še kar dobro.

Od nadpovprečnega napenjanja možganov smo seveda postali zeloo lačni. Klasični »makaronflajš« je bil naravnost odličen, še bolj okusen kot ponavadi in nam je vsekakor povrnil moči za nadaljne učne ure. Še dobro.

Čakalo nas je vezanje trinožnikov, ponovitev križne vezave in izdelava »obešalnika« iz vrvi za posodo, kamor lahko spraviš hrano in jo navežeš na drevo. Kdo ve, zakaj je to včasih koristno? Tega nas je učil Neustavljivi volk. Naši izdelki so izgledali nadvse dobro.

Kaj storiti, če se nekdo utaplja? Kako obvezati brado, imobilizirati nogo? Kako prepoznamo sončarico? O tem in še o marsičem smo se pogovarjali pri Sladkosnedi lisici in Potrpežljivi kanji. Upamo, da bi za poškodbe tudi, ko gre zares, poskrbeli tako dobro.

Na koncu nam je Nabriti bober želel dopovedati, kako pravilno skrbimo za orodje. Kako nasadimo sekiro, kako pravilno sekamo in kako se sploh pravilno spravimo k delu. In tako smo združili prijetno s koristnim – se nekaj naučili in nacepili drva. Zdelo se nam je dobro.

Ura v zvoniku je naznanila delopust, zato smo tudi mi pustili delo, se zbrali pri zaključni molitvi in se poslovili. Če te ni bilo, ti je lahko žal. Ker je bilo dobro.

Zabavna vidra

OBLJUBE

Besede ene najnovejših članic naše skavske družine:

Pri svoji časti obljubljam, da si bom z božjo pomočjo prizadevala služiti Bogu in domovini, pomagati svojemu bližnjemu in izpolnjevati skavtske zakone.

Končno sem tudi sama izrekla te slavnostne besede, ki sem jih že zelo težko pričakovala. Moram priznati, da bom malo pogrešala svojo staro, belo rutko, saj sem z njeno pomočjo spoznala veliko novih skavtov, ki niso vedeli, v kateri steg bi me dali. Spraševali so me, zakaj imam rutko v gipsu in nikakor niso mogli ugotoviti kam spadam. Ampak zdaj sem dobila lepšo rutko in končno lahko rečem, da zares spadam v veliko brezniško skavtsko družino.

Iskriva taščica

•

MNOGOLONČNICA

Kako je zrasla ideja za mnogolončnico?

Za kuhanje mnogolončnic v kotlu, lahko rečem, da nas je navdušila naša voditeljica Eva, ki je svojo ljubezen do čorbic prenesla na nas. Mislim, da je bilo odločilnega pomena srečanje, ki smo ga imeli kakšni dve leti nazaj. Na nek jesenski, deževen dan si je naš klan v gozdu v bližini Jesenic prvič skuhal čorbico. Navdušenja nad samo mnogolončnico enostavno nismo mogli skriti. In saj veste, skavt ne pozna slabega vremena, zato smo si jo skuhali kar v dežju. Najbrž je bila zato še toliko boljša. Kasneje smo si čorbico kuhano v kotlu nad ognjem, pripravili še na zimovanju. Tudi takrat je super uspela, kljub večmeterski snežni odeji. Ugotovili smo, da smo že pravi mojstri, ki si znamo narediti najboljšo čorbico pod soncem prav v vseh razmerah. To naše znanje in ljubezen do mnogolončnice smo želeli deliti z ostalimi. In ker klan Dobrovoljna zaska še nikoli ni organiziral dogodka na državni ravni, smo se odločili, da je skrajni čas, da se preizkusimo tudi v tem. Tako je zrasla ideja za dogodek Mnogolončnica 2014. :)

Prisrčna mravlja

Priprava dogodka

Priprave na Mnogolončnico so se odvijale kar lep mesec. Že dva tedna pred mnogolončnico smo pridno nabrali kar tri velike prikolice drv. Največ pa se je premaknilo zadnji teden, ko smo končno ugotovili, koliko skupin imamo prijavljenih. Malo smo bili razočarani, saj ta številka ni bila prav visoka, vendar smo kljub temu gledali zelo pozitivno na dogodek. V začetku zadnjega tedna pa smo se odpravili tudi po dračje, saj na prostoru, kjer se bo odvijal dogodek, ni prav veliko drevja, kasneje pa smo to dračje spremenili v 8 prisrčnih butaric katere so se dobro posušile v topli (ne prevroči) krušni peči. Zadnji dan pa smo se lotili še kopanja luknj za ognjišča, izdelave WC-ja ter postavitve členarja, saj vreme ni bilo napovedano v naše dobro. Ta prostor je kmalu zaživel in si skoraj da lahko zavohal čorbice, katere se bodo kuhale naslednji dan. Tako smo tisti dan vsi domov odšli veseli, kaj vse smo naredili.

Ognjeviti svizec

Dobre in slabe stvari na Mnogolončnici

Brez zapletov se razni dogodki le redko izpeljejo. Tudi pri naši Mnogolončnici je prišlo do brezveznih zapletov. Ampak začeli smo kar zagreto in dobro. Dobivali smo veliko idej kaj in kako bomo izpeljali Mnogolončnico. Mogoče se je tu pojavila prva napaka. Ko smo začeli s planiranjem, bi morali izvesti en vikend, kjer bi bili sfokusirani na Mnogolončnico in bi tako lahko kaj speljali malo drugače oz. lažje. Ampak bistvo je, ko smo naleteli na napako, smo se prilagodili in jo premagali!

Sedaj pa še k dobrim rečem. Čeprav smo za gorivo uporabili les, ki ni bil najbolj suh in primeren za kurjenje, nam je s pomočjo skavtskega duha uspelo zakuriti vsa ognjišča. Prav posebno pa sem bil vesel nad vremenom, da je zdržal, dokler niso bile vse jedi pripravljene. Samo vzdušje je bilo nasprotno vremenu. Jaz mislim, da so se udeleženci zabavali in tudi mi, organizatorji, smo se nekaj naučili.

Lačni svizec

S strani udeležencev

Na povabilo brezniških klanovcev smo se tudi »ta stari« skavti, imenovani GRČE z Jesenic, ki v svoji mladosti nismo okusili čarov skavtskega življenja od volčičev pa do klanovcev, opogumili in se pomerili v kuhanju enolončnice. Ker imamo v kuhanju že kar dolgo kilometrino, imamo tudi veliko receptov in zato je bila naša enolončnica polna najrazličnejše zelenjave, začimb in seveda piščanjčjega mesa. Okus pa mora biti malo bolj konkreten, zato smo dodali še tisto, saj veste »ni ga tiča čez prašiča«.

Deževen dan ni motil nikogar, tudi naše pasje družabnice Tare ne. Veselo je poskakovala za palčkami, ki so ji jih prijazni skavti vztrajno metali, se sukala okoli kotlov in ovohavala omamne vonjave, ki so se širile po travniku.

Z navdušenjem smo se posvetili delu. Zelenjavo so narezala »dekleta«, priprava močnega ognja, praženje čebule, česna, zelenjave, mesa in dodatkov pa je bila pomembna naloga »fantov«. Odlično nam je šlo,

zabavno je bilo gledati v ogenj pihajoče skavte, ki so se trudili napraviti močan ogenj, da bi zdržal, kljub občasnemu pršenju. Kot dobri sosedje smo priskočili na pomoč in odstopili nekaj olja in peteršilja za boljšo juhico iz sosedovega kotla.

Ko se je začelo poskušanje dobrot, smo hiteli od kotla do kotla, se čudili, cmokali, zajemali, hvalili in se dodobra najedli. Zanimive kombinacije regratovih cvetov, čemaža, buč, paprike, klobas, veliko čebule, česna in še in še so bile zelo okusne in komisija je imela zelo težko delo, ki pa ga je opravila nepristransko in izbrala, po mojem mnenju kar prave zmagovalce.

Tudi skupinske predstavitve in recepti juhic so bile domiselne, slikovite in zabavne - skratka bilo je zabavno, kulinarično odlično in zelo prijetno druženje.

Hvala vsem mladim, ki so nas tako lepo sprejeli in drugo leto radi spet pridemo.

Za Grče, Tadeja, Prijazna košuta

NA SKUPNO POT STA STOPILA SREČNA KANJA IN VZDRŽLJIVI GAMS

Hvala vsem, ki ste prispevali svoj delček, da je bil najin dan zares čaroben!

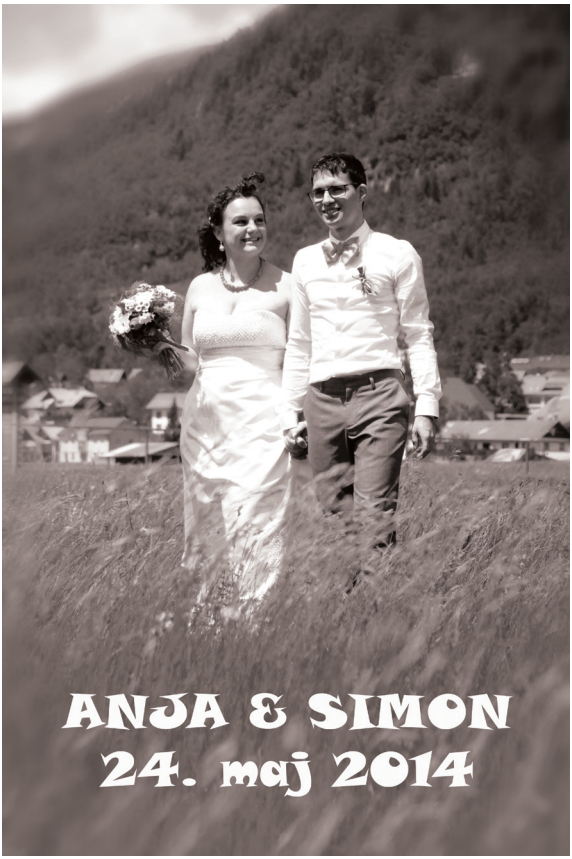

ZAKLJUČEK LETA S KRESOVANJEM

Se je izgubil v vaših glavah. :)

TABOR VV

Prežganje, 16. – 20. 7. 2014

(Izpod peresa volčičev in volkuljic oz. škratov in škratuljic)

SREDA, 16. 7. 2014

V sredo, 16. 7. Smo se zbrali na železniški postaji Žirovnica, da bi skupaj odšli na tabor volčičev v Prežganje. Vlak, na katerega bi se morali vkrcati, je imel 80 minut zamude, zato so voditelji poklicali nekatere starše, če bi nas lahko prišli iskat z avtomobili in peljali do glavne železniške postaje v Ljubljano. In tako je tudi bilo. Starši so nas peljali v Ljubljano, nato pa smo odšli na trolo. Potrebne je bilo tudi malo hoje do naslednje postaje, kjer smo počakali naslednjo trolo, da nas je peljala naprej. Nato pa spet hoja. Hodili smo v strm hrib do Prežganja. Med potjo je bil tudi krajši počitek. Ko smo končno prispeli do vrha, smo se napili vode in se razkomotili v sobi. Na vrsti je bilo KOSILO!!!!!!! :) Po njem pa spoznavanje drugih in deljenje škratovskih imen. Imeli smo tudi prosti čas. Nato pa večerja in po njej škratja šola s pisanjem škratjega izpita. In spanje.

družina LEVJESRČNIK

ČETRTEK, 17. 7. 2014

V četrtek smo se zelo zabavali. Morali smo si zašiti škratje kapice, izžrebati listek s skrivnim prijateljem, obarvati bele majice na oranžno barvo, da so bile bolj žive, okrasiti ptičje hišice s stvarmi, ki smo jih našli v gozdu (z lubjem, listjem, zemljo in rožami), med prostim časom pa smo igrali »Elfcirkl« in »Skrij se pred dihurjem«. Potem smo odšli v gozd po drva za taborni ogenj na tabornem večeru. Na tabornem večeru smo imeli modno revijo in se igrali igrice in tako je bil ta prečudoviti dan zaključen. Na ta dan pa je prišla tudi nova uspešnica: »LISTI, THE BEST KAMUFLAŽA EVER!«

družina DOBRODELNIK

PETEK, 18.7. 2014

Zjutraj smo se zbudili in odšli zajtrkovat. Kuharja sta danes zamenjala sol s sladkorjem, mi pa smo se zmrdovali. Zato sta se kuharja razjezila. Morali smo se jima prilizovati, da smo dobili navodila za pot na škratji market. Tam smo kupili vse, kar je imela branjevka. Ko smo prišli nazaj do župnišča, smo imeli kosilo. Nato smo se opravičili kuharjema, Rdečeslavi in Zelenoslavu.

Popoldne smo imeli neverjetno dobre vodne igre. Na igrah smo bili vsi mokri, do zadnjega laska. No ne povsem do zadnjega laska. Nato smo se posušili kot paradižniki in se preoblekli. A bejž no bejž. Potem smo se lotili sestavljati večer, katerega smo pri ognju uresničili.

družina MIROLJUBNIK

SOBOTA, 19.7.2014

Zjutraj smo se zbudili, oblekli in odšli na telovadbo. Po telovadbi smo imeli zajtrk. Po zajtrku smo najprej naredili parfum za trole, da bodo kihali. Potem pa še spalni napoj za trole. Ko smo naredili napoj, smo odšli v gozd. V gozdu smo naredili hiške za žužke.

Ko smo jedli piškote, je prišel Zelenoslav z raztrgano in krvavo majico in rekel, da so ugrabili Rdečeslavo na poti do škratjega marketa. Zelo smo se prestrašili in potem so nam dali navodila za pot. Šli smo v izvidnico. Videli smo različne znake, tudi pozor troli! Hitro smo pritekli nazaj. Imeli smo prosti čas in igrali elfcrkl. Ko je bilo konec prostega časa, smo prosili duhove gozda, da nam pomagajo. Nato smo šli hitro spat. Škrati so nas zbudili in nam povedali, da se Modroslav ni vrnil z iskanja in reševanja Rdečeslave. Hitro smo se oblekli in odšli. Malo smo hodili in potem videli trole. Matevžjast jim je v lonec zlil spalni napoj. Ko so zaspali za 30 sekund, smo hitro odšli rešiti Rdečeslavo in Modroslava. Ni nam uspelo prvič. Še enkrat so popili in zaspali. Odšli smo ju reševat in ju tudi rešili. Hitro smo tekli in pritekli do hiše. Troli so tudi prišli do hiše, a niso mogli odpreti vrat. Potem smo zaspali.

družina PLEMENITNIK

NEDELJA, 20. 7. 2014

V nedeljo smo se zjutraj zbudili in popili čarobni napitek. Hitro smo se morali preobleči v kroj in kavbojke, saj smo imeli mašo. Pri maši smo prepevali, povedali nekaj prošenj in zahval. Po maši smo se zbrali pod kozolcem, da smo dobili nadaljnja navodila. Potem smo odšli spakirat svoje stvari. Ko smo imeli vse spakirano, smo stvari znosili pod kozolec in pričeli s pisanjem člankov. Potem je bil prosti čas in kmalu kosilo. Nato pa so prišli starši in odšli domov.

družina LEVJESRČNIK

POLETNI TABOR ČETE
Begunje pri Cerknici; 11.7 – 20.7. 2014

Letos se je četa odpravila na poletni tabor čete v notranjost Slovenije. Odšli smo v čas kamene dobe, v čas, ko so se po Ljubljanskem barju še vozili drevaki in so ljudje živeli v koliščih. Spoznavali smo kakšno je bilo življenje včasih in kako pomembno je, da živimo z naravo. Kako pa so potekali naši dnevi pa si preberite spodaj v zapiskih iz tabornega dnevnika.

1. dan

Zjutraj smo se ob 7:50 zbrali na železniški postaji v Žirovnici in se odpeljali v Ljubljano. Tam smo se presedli na avtobus in se v družbi ljudi iz drugih celin (Kitajci, Indijanci, Afričani,..) odpeljali do Rakeka. Potem smo se peš odpravili do tabornega prostora. Med potjo smo se igrali igro »spoznanstev« . Vmes smo na drevesu našli star likalnik in ga poimenovali »Kuži Drekson«! Nekaj metrov pred taborom sta nam Mojca in Gašper vzela telefone.

Potem smo morali bosi prečkati potok. Taborni prostor je bil nepokošen! Zato smo dobili koso in počesali travo, da smo lahko postavili šotore. Postavili smo jih v zelo kratkem času. Žolne smo si za bližnje sosede izbrale vod Vider, ker Orli radi »prdijo«. Ko so bili šotori že postavljeni se je ulil dež. Medtem, ko smo čakali, da se oblaki do konca polulajo smo dobili kosilo (makarone s hrenovkami). Po končanem kosilu smo postavili členarja in začeli s postavljanjem tabornih zgradb. Delali smo do večerje

(ne vemo koliko je bila ura, ker nismo imeli ure). Po večerji so Orli olupili jambor in David se je urezal in odpeljali so ga v zdravstveni dom, kjer je dobil 4 šive. Tabornega večera ni bilo, ker nismo uspeli zakuriti ognja. Potem smo odšli spat. Zzzzzzz

Žolne ♥

2. dan

Ta dan smo postavili jambor in uradno se je začel tabor. Postavili smo tudi igrišče za odbojko. In začeli smo graditi kuhinje. Veliko zgradb je bilo postavljenih na ta dan.

Orli

3. dan

Danes so voditelji odšli na »pogreb«. Bili smo sami :)! Imeli smo dan čete! Imeli smo druge voditelje, ki so nas dobro vodili skozi dan! Morali smo odmašiti jez in narediti most. Dokončati smo morali vodove kuhinje in v njih skuhati kosilo. Bilo je odlično! Za večerjo pa so prišli voditelji nazaj. Bili so navdušeni nad vsem kar smo naredili :)! Pri tabornem večeru so trije izmed nas »otrok« bili povišani v odrasle osebe v kolišču. Potem smo odšli spat!

Vidre

4. dan

Danes smo se šli igre na bližnjem travniku. Tja smo šli z zaprtimi očmi, igra so potekale v več različnih kategorijah: soli, manjša skupina in večja skupina. Zbirali smo vodne oreščke za skuštrano kodrolasko (?), da se bo lahko omožila. Ko smo zbrali dovolj oreščkov smo se zopet z zaprtimi

očmi vrnili nazaj, zato ker nismo smeli vedeti za pot nazaj. Potem je prišla Janja Junež od doma ter Nina in David iz bolnišnice nazaj v tabor. Potem smo jedli zelenjavno juho. Potem smo imeli vsi razen Davida, Urha, Urše in Manje, eno uro prostega časa. Ti so delali odkupnino za prekrške med nočno stražo. Potem smo imeli delavnice, kjer smo delali loke, puščice in sulice. Ko smo orožje dokončali smo imeli urjenje. Ko smo se dovolj izurili je ŠLO ZARES!!! Šli smo na lov na medvede, labode in velikega ptiča z labodjo glavo. Seveda smo kot Breznica 1 premagali zveri (labod)! Potem so se v našo past ujeli 4 bobri. Sedaj jih pečemo. Brb

Žolne

5. dan

Zjutraj smo se kot ponavadi zbudili in imeli telovadbo. Potem smo imeli dober zajtrk in se umili. Sledilo je pospravljanje šotorov. Potem smo imeli ocenjevanje šotorov, kvadrat in dvig zastave. Sledilo je kuhanje v vodovih kuhinjah. Za tem smo izvedeli veselo novico: GREMO NA IZHOD! A ker se voditelji včasih radi norčujejo iz nas so nam pobrali ves denar. Nato smo se odpravili na izhode in se imeli zelo lepo.

Zadolženi: Orli; Napisale: Žolne

6. dan

Ob 13:00 smo lahko vstopili nazaj v tabor in s tem končali potep. Skuhali smo si kosilo v vodovih kuhinjah. Ko smo pojedli smo šli po koprive in iz njih delali vrvice. Vmes smo si naredili še ribiške palice in z njimi lovili umetne ribe. S tem smo si pridobili večerjo. Za večerjo smo jedli ribe in krompir ter za predjed sladoled. Potem smo zakurili taborni ogenj in

pripovedovali o naših potepih. Sledili so krsti naših novincev.

Vidre + Žolne

7. dan

Danes smo zjutraj vstali predčasno brez voditeljev, saj smo Stojcu zapeli za rojstni dan. Potem smo zadremali še za kratek čas, nato pa so nas voditelji zbudili in imeli smo jutranjo telovadbo ter pojedli zajtrk. Po zajtrku smo nekateri začeli z veščinami kot so lakotnik in molčečnež pa tudi dobrovoljnež. Po zajtrku smo pospravili šotore in se pripravili na ocenjevanje in dvig zastave. Potem so sledile družabne igre. Najprej smo se igrali Dixit, potem pa še krave in kmete. Sledilo je kuhanje. Kuhali smo v vodovih kuhinjah. Ko smo si malo odpočili smo odšli na progo preživetja. Bila je zelo vznemirljiva in blatna :D. Nato smo se umili in imeli prosti čas. Nato smo imeli poroke. Poročili so se kar 4 pari. Ko sta se morala poročiti še zadnja so nevesto (Mojco) ugrabili. Sledila je nočna igra. Mi smo reševali Mojco tako, da smo ji odvezali 5 vozlov. Ko smo jo rešili, smo odšli nazaj in zaključili taborni večer in odšli spat.

Žolne ♥

8. dan

Danes smo se zbudili in imeli jutranjo telovadbo. Vaje so bile zelo izvirne (še posebej vaja Neže Brelih). Potem smo imeli odličen zajtrk, lakotniki

pa smo stradali naprej. Nato smo pospravili šotore, ki so jih voditelji potem ocenili. Voditelji so zapiskali in stekli smo v kvadrat. Dvignili smo zastavo in razdelili pošto. Nekateri so opravljali izpite drugi pa smo imeli prosti čas (Juhu)!

Vidre

9. dan

Po jutranjem ritualu in obisku svete maše v župnijski cerkvi v Begunjah pri Cerknici smo zavihali rokave in se lotili pospravljanja našega kolišča. Ker so bili naši otroci tako pridni smo vse stvari postorili zelo hitro. Potem pa pričakali naše starše. Otroci so jim pripravili predstavitev tabora in jih popeljali v čas koliščarjev. Po odličnem kosilu, ki so nam ga prinesli starši smo spustili zastavo ter posekali naš jambor ter tako uradno zaključili letošnji tabor čete. Voditelji smo po odhodu otrok še do konca pospravili po taboru podrli začasni most, ki smo ga zgradili ter utrujeni, a veseli odšli domov z veliko lepimi spomini.

Voditelji☼

TABOR PP

1. dan, sreda 23.7.

Bil je lep julijski dan, ko smo se brezniški skavti zjutraj zbrali na Jesenicah, da bi odšli novi dogodivščini naproti. Z vlakom smo začeli pot proti Bohinju, kjer se nam je pridružila še naša bohinjčanka Monika, nato pa odbrzeli proti Mostu na Soči. Izstopili smo postajo prej v Podmelcu in se za uvod v našo temo 1. svetovna vojna vživeli v vojake, ki so morali čez bojišče po tajne podatke. Potem pa je nastopil čas, da se premaknemo proti našemu dnevnemu cilju. Začeli smo s hojo v breg in si čas krajšali s spoznavanjem drug drugega… veliko lahko še izveš o človeku, ki ga že dolgo poznaš. Pot navzdol pa je bila malo bolj zanimiva, saj smo se kot gazelce z ogromnimi nahrbtniki odpravili čez drn in strn. Če ni šlo po nogah, je šlo pa po riti… po dolgi poti smo pod mostom skuhali kosilo, ter hitro izkoristili priložnost za skok v vodo. Na Mostu na Soči nas je pričakala prijazna katehetinja in nam dala ključe od župnišča, ki je bilo naše današnje bivališče. Odpravili smo se še na krajši sprehodek do mostu in pokopališča padlih vojakov. Po odlični večerji nam je Mojca predstavila novo igro, ki nam je bila tako všeč, da smo se jo igrali pozno v noč. Imenuje se Polžek, če te zanima, povprašaj katerega od klanovcev.

Dobrovoljna pižmovka in Ambiciozni medved

2. dan, četrtek, 24.7.

Zbudili smo se v čudovito jutro v župnišču na Mostu na Soči in se kar se da hitro okrepčali, umili in jo mahnili proti železniški postaji. Tam nam je Gašper Anderle razložil igro “atentator” (v četi poznano kot morilec) in nam razdelil listke, na katerih je pisalo koga iz našega klana moramo v prihodnjih dneh ubiti (no, seveda ne zares;), kje in s čim. Kar naenkrat smo si vsi drug drugemu postali zelo sumljivi in smo se skušali izogibati soklanovcem, ki so na čudnih krajih imeli v rokah premete, ki jih sploh

niso potrebovali. Vstopili smo na vlak in izstopili v Solkanu. Že proti koncu vožnje se nam je odpiral pogled na velik hrib s cerkvico na vrhu - Sveto goro. Ob izstopu se nam je zdel naš zadani cilj, da stopimo na prag te cerkve, izredno ambiciozen. Kljub pomislekom smo požrli cmok v grlu in vzeli pot pod noge. Najprej smo hodili po cesti in kmalu smo že malce utrujeni naleteli na gostilno "Oddih". Povprašali smo za bližnjico in kaj kmalu z asfaltne ceste zavili na gozdno pot. Bila je zelo položna in dolgo časa ni bilo ovinkov. Končno je pot le zavila in hodili smo v nasprotni smeri rahlo v klanec. Hodili in hodili … In zagledali mogočno cerkev! Vsi veseli smo se vzpeli po stopnicah in se na ploščadi kar nismo mogli načuditi lepemu razgledu na primorska mesta: Novo Gorico, Solkan, Šempeter, Miren … Bili smo že pošteno lačni, zato smo si pod okroglim nadstreškom, ki so nam ga pokazali patri začeli pripravljati kosilo. Za pripravo smo potrebovali: krompir, fižol, klobase, repo, vodo, sol … Uganete kaj smo kuhali? Da, joto. Lahko vam povemo, da je odlično uspela. Ko smo imeli dobro napolnjene želodčke smo se namestili v prostore, ki so nam jih odstopili patri. Seveda pa na tako pomembnem romarskem kraju ni šlo brez udeležbe svete maše, kjer nam je duhovnik namenil blagoslov za vreme, ki nas je spremljal skozi cel tabor in res imeli smo veliko srečo z vremenom. Za večerjo smo si pripravili mlečni gres. Večer smo zaključili s prepevanjem ob tabornem ognju.

Skrbna mravlja in Zagriženi pingvin

3. dan, petek, 26.7.

Rana ura, zlata ura. Tako smo pričeli naš tretji dan tabora. Hitro smo spakirali ruzake, pojedli skromen zajtrk ter vzeli pot pod noge do železniške postaje. Tam smo se posedli ter imeli kratko temo o mostovih med nami. Kmalu smo zaslišali zvok vlaka in se hitro vkrcali nanj. Ko smo prispeli v Novo Gorico, smo se utaborili kar na železniški postaji. Pojedli smo zajtrk ter voščili Jakobu za god. Nato smo se razdelili v dve skupini. Ena skupina je raziskala Novo Gorico na slovenski strani (novo) druga pa italjansko (staro). Dobili smo tudi nekaj nalog, katere smo reševali na poti. Ko je bil čas da se vrnemo, smo imeli kot neko pogajanje o tem

katera stran Nove Gorice je boljša. Sledilo je super presenečenje voditeljev - sladoled! Ko smo pojedli, smo se vkrcali na vlak proti Štanjelu. Ko smo prišli do tja, smo si skuhali kosilo, nato pa se razdelili po skupinicah ter odšli na potepe, vsak v svojo stran…

Požrtvovalna pižmovka (»povprečno normalna« klanovka)

Jutro tretjega dneva je bilo zelo težko. Budilka je zvonila veliko prezgodaj in skupina dvajsetih skavtov je pokazala, kaj je to organizacija. Čez 20 minut smo stali vsi zunaj, s spakiranimi nahrbtniki, vsak s kosom kruha v roki, naše začasno bivališče je bilo pospravljeno, patrov blagoslov podeljen in že smo drvali iz Svete Gore nazaj v Solkan. Pot za navzdol ni bila problematična in dobro smo si ogledali, katera pot je najkrajša do Svete gore – da bomo vedeli za naslednjič, saj napake preteklega dneva ne bi več ponavljala. Ko smo vstopili na vlak nas je tam pričakalo prijetno presenečenje – naša klanovka Tamara se nam je pridružila na taboru. Po nekaj minutah vožnje smo se zbasali z vlaka v Novi Gorici. Bili smo že zelo lačni, zato se nas je nekaj odpravilo na lov za Mercatorjem. Nakupili smo veliko, zato smo si sposodili trgovinski voziček, da smo hrano pripeljali od trgovine do železniške postaje. Ta zajtrk je bil nekaj posebnega, saj smo začeli z novo stvarjo, ki bo, upam, postala tradicija: namaz s papriko! Po tem, ko smo se – tako kot ponavadi, ko je bilo dovolj hrane – malo preveč najedli, smo dobili nalogo, da raziščemo italijansko ter slovensko Gorico. Mene je slovenska Gorica – Nova Gorica pozitivno presenetila v smislu urejenosti. Res lahko velja za eno izmed lepših slovenskih mest! Po raziskovanju smo se z vlakom odpeljali do Štanjela, si skuhali kosilo in nato odšli po manjših skupinicah na potepe.

Dan skozi oči Mojce, Preproste žolne (osebe razpete med klanovko in voditeljico)

*dan se je odlično začel, brez »jamranja«, da smo zgodaj vstali in da smo na pot odšli brez zajtrka.
* blagoslov prijaznega patra mi je bil lep in zelo na mestu.
*žal smo si morali solkanski most predstavljati v glavah ker je bil dostop omejen in malo nam je že zmankovalo časa.
*obisk trgovine je bil prijeten, zahvaljujoč mojima letošnjima pomočnicama… žal smo kupili premalo - sploh za voditelje.
*namaz s papriko je novi hit potovalnih taborov (boljši celo od nutelle).
*Medtem ko se »otroci« jagajo po Goricah je čas za počitek in načrtovanje naprej.
*tekmovanje klanovcev, katera Gorica je boljša… ne deluje (na koncu smo vsi zmagovalci in nagrada je prijateljstvo :))
*Potepa na taboru ne moreš skriti pred izkušenimi PP-ji.
*dan mi je bil všeč, nič nebi spremenil :P

Blaževi (voditeljevi) komentarji

Prešernovi iz Vrbe

POTEPI

Na letošnjem potepu gradite mostove…

…med soklanovci…
…med gorenjci in primorci…
…med skavti in domačini…

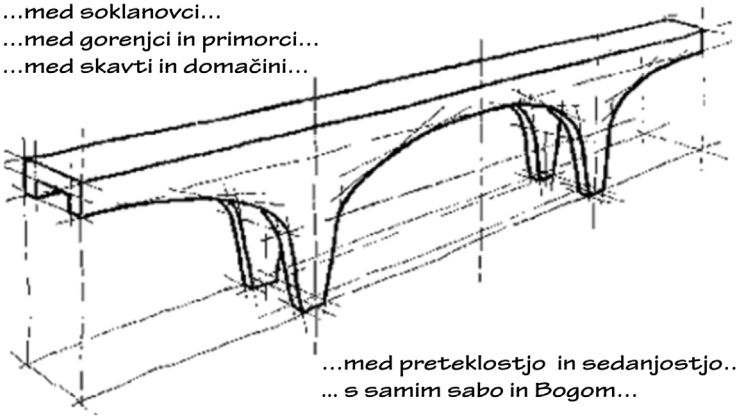

…med preteklostjo in sedanjostjo…
… s samim sabo in Bogom…

1.

V sredo 25. 7. se je manjša skupina odpravila na potep. Naš cilj je bila prijetna vasica v Vipavski dolini po imenu Šmarje. S pomočjo prijaznih mimoidočih smo določili smer naši poti. Malo iz hriba, malo v hrib in smo bili tam. Hodili smo približno eno uro in pol. Pot smo si krajšali s smehom in pesmijo. V Šmarjah smo bili očarani nad okoliškimi griči, vinogradi in čudovitim razgledom. V vasi smo se ustavili pri prvi hiši in vprašali za prenočišče. Domačini so se takoj izkazali za izredno gostoljubne. Postregli so nas z lubenico, sokom, domačimi breskvami, sladoledom, za piko na i pa smo bili deležni še degustacije domačega vina. Na terasi smo ob vseh teh dobrotah in prijetnem klepetu spoznavali navade in običaje, ter gradili mostove med Gorenjci in Primorci, skavti in domačini. Presenečeni smo bili nad pristnim vaškim duhom, saj se ob hiši, kjer so nas prvi sprejeli, začeli zbirati sosedje in nas želeli pozdraviti. Domačini so se po premisleku skupaj odločili, da bi bilo res najbolje da skavti prespimo v gasilskem domu. Pred spanjem smo naredili še večerni sprehod po vasici.

Prekrasen dan se je nagibal v večer in bili smo že prijetno utrujeni. Zahvalili smo se domačinom za gostoljubje in lep večer, ter jim zaželeli lahko noč.

Zjutraj smo se prebudili v sončno jutro, pospravili svoje stvari in se pripravili na nov dan. Z nasmeškom v očeh smo se odpravili na pot. Med potjo smo na prijetni lokaciji naredili še kratek postanek in si privoščili zajtrk. Pot smo nadaljevali po makadamski cesti. »Dolga, dolga je cesta iz vasi do mesta«. Noge so bile težke hodili smo v hrib in potihem sanjali, kako bi bilo lepo, če bi nas na poti pobral traktor, ki bi po nesreči imel prazen voz. Naše sanje so se nam za trenutek zdele dosegljive, saj smo v daljavi zaslišali zvok podoben traktorju in smo se zamislili. Traktor je bil vedno bližje in smo mislili, da bo šofer traktorja prijazen gospodič, ki se mu bodo skavti s težkimi nahrbtniki zasmilili in nam bo ustavil. Doživeli smo trenutek sreče. Traktor nam je ustavil, in kot nalašč je za sabo vlekel prazen voz. Prijazni gospodič nam je prihranil približno 45 minut hoje. Od tistega trenutka dalje verjamemo v moč misli J. Imeli smo res nepoza-

-ben potep!

Potepali so se: Pia, Jana, Tamara, Matic, Gašper
Zapisala: Prisrčna mravlja

2.

Naša skupina je dobila za nalogo, da se odpravi na sv. Gregorja in kasneje še v manjšo vasico s 150 prebivalci, imenovano Gaberje. Skozi gozd smo se prebili do makadamske ceste, ki nas je vodila do glavne ceste, ta pa nas je pripeljala do že prej imenovane vasi, kjer so ljudje zelo prijazni in se med seboj dobro poznajo. Dobili smo prazno hišo, katere lastniki v resnici živijo v Postojni. Hiša je bila zelo prijetna, od ljudi, ki so nam hišo zaupali (ne tisti, ki živijo v Postojni) pa smo dobili tudi hrano: kumare, papriko, jajca in prečudovit sveže pečen kruh. Vse je bilo res super! Ker smo bili zares utrujeni smo hitro zaspali na mehkih jogijih in mehkem kavču. Zjutraj smo se zbudili, pospravili hišo, se zahvalili ljudem in odšli po isti poti nazaj. Prišli smo v Štanjel in nadaljevali s programom.

Potepali so se: Katja, Urban Ž., Rok, Uroš, Polona
Zapisala: Radovedna pižmovka

3.

Trnovo robidovje

Bilo je ravno po dežju. V roke smo dobili kose zemljevida in navodila ter nekaj hrane za na pot. Po 10 minutah smo prispeli do prve vasi - Kobdilj in tam zasledili veliko temnic za sušenje pršuta. Pot smo nadaljevali po gozdni potki in se tako izognili glavni cesti. Po kilometru in pol so nas prehiteli 3 traktorji in zadnji, s prikolico, se je na lepem ustavil in nam prijazno ponudil prevoz. Seveda smo ga sprejeli - Moniki so se kar zasvetile oči. Po 10 minutni tresoči vožnji smo prispeli do nekega odcepa, kjer nas je prijazni gospod odložil, v zameno pa smo mu pustili zavojček napolitank. Nakar smo ugotovili, da smo se odpeljali preeeeedaleč. Ni nam preostalo drugega, kot da prepešačimo doberšen del klanca do vasi Dolenje. A glej ga zlomka, spet smo falili. Razpotje! Tvegali smo, a ubrali napačno pot, zato nam ni preostalo drugega, kot da se po grapi, travi in gozdu vzpnemo navzgor in po sreči najdemo potko. Bazinga! Potko smo našli, do nje pa smo morali le še skozi trnovo robidovje. Kri je tekla v potokih, a z našimi »Bachcoti« smo premagali najhujše. Potem smo zagledali vinograd, ki nas je popeljal do vasi Ravnje, ki je bila naš zadnji postanek. Ob hiši smo zagledali prijazno gospo in jo povprašali za prenočišče in prošnja je bila uslišana, njena družina je namreč ponudila garažo. Družina se je ravno odpravljala k sveti maši in če bi prišli le par minut kasneje, bi trkali na vrata prazne hiše. Udobno smo se razpakirali in pristavili lonec za govejo župo. Ko smo že vsi skoraj ležali v spalkah so nas gostitelji povabili na pozno večerjo. Poskusili smo njihovo domačo penino (Rose) in mesni krožnik (panceta, vratovina, pršut, stegno). Vse pridelano pod njihovo streho in bilo je odlično! Z vsem temo smo pozabili na prelito kri, Jakobovih 20 klopov, Metin trn, Kristijanove pajke in Monikin pot na čelu.

Zjutraj so nas zbudile glasne lastovke, ki so gnezdile nad našimi glavami, na terasi pa nas je pričakala obložena miza. Tudi tokrat vse domače: planinski čaj, kava, kruh, mesni krožnik, med, breskova, slivova in ringlojeva marmelada ter olive). Pošteno smo se »namastili«, se prijazno (zahvalili in jo mahnili nazaj v dolino. Ker gostitelji niso nikjer potrebovali pomoči

smo po poti nazaj ob cesti pobirali smeti. Predčasno smo se vrnili na železniško postajo, se malo najedli in zleknili.

Bratovščina robidovja (Meta, Kristijan, Jakob, Monika)

Zapisala: Meta

4.

Mi štirje (Urban K., Mojca, Janja in jaz)* smo se iz Štanjela odpravili proti Lukovcu. Po spustu in vzponu smo po uri in pol prispeli do vrha hriba in zagledali nekaj hiš, pred prvo pa tablo z napisom »Lukovec«.

V vasici, manjši od Vrbe, smo hitro našli gostoljubno in zelo prijazno družino, kjer so nas lepo sprejeli in nas nastanili v garaži. To pa je bila hkrati tudi spominska soba, kjer je bilo po stenah vse polno značk, zastav, pridobljenih diplom, policijskih našitkov (gospod je policist) in polno drugih reči, ki smo jih seveda z zanimanjem preučili. Gospa nam je k večerji, ki smo si jo v obliki juhice privoščili na »domačem« travniku, prinesla ogrooomna domača paradižnika in nato še domače breskve in je zavrnila naše prošnje, da bi pri hiši karkoli postorili. Potem smo se še malo razgledali po vasi in se malo zadržali na vrhu hriba, kjer imajo igrišče, od tam pa se tudi zelo lepo vidijo Vipavska dolina, Sveta gora in obe Gorici, Kras in še vsi kraji ob Soči vse do morja. Po udobni noči smo si privoščili obilen zajtrk v obliki kruha in paštete, se zahvalili in poslovili od naših dobrotnikov ter se vrnili na železniško postajo v Štanjel.

Zanesljivi pingvin

5.

Voditelji pošljejo klanovce na potep in uživajo v brezdelju in luksuzu. Ali pač ne! :)

Na železniški postaji Štanjel ostanejo samo še 3 ruzaki in zbegana tišina. »Kaj poj, gremo v vas in počakamo na Klemena (Blaževega prijatelja skavta, ki je tu doma, op.p.)?« -»Ja, najboljš, kaj pa č'mo.«

Problem: Brez hrane smo, ker smo se malo zakalkulirali, trgovina v Štanjelu pa je bojda odprta do 17h. V tem trenutku je ura 17.05.

Pred trgovino nesrečno obsedimo za nekaj časa in med usklajevanjem z

našim gostiteljem ga lepo poprosimo, naj nam iz trgovine prinese eno juhico ter vloženo mešano solato, da popravimo pH naših želodcev. Še sonce se je pokazalo, ko ugledamo Bofrostov tovornjaček. »Hmmm, tud on ma hrano, pa menda nima sam sladoledov…?« Res smo že (oz. ŠE) lačni. Vsaj Eva.

In kmalu že kuhamo krompirjeve cmoke ter neko enoločnico iz stročnic. Vse globoko - instant zamrznjeno. Med jedjo pa mešani občutki. Krompirjevi cmoki so bili kljub napisu na vrečki bolj podobni pur-penu. Nenavadno pri tej večerji je bilo, da je Barbara ugotovila, da postaja vedno bolj lačna, kar je skregano z vsako logiko prehranjevanja. Juha je bila pa še kar okusna in konec koncev smo bili veseli, da smo nekaj toplega lahko pojedli. Naš gostitelj nas je prišel iskat in nas odpeljal na njegov lepo urejen in prijeten dom. Družina nas je prijazno sprejela in nam postregla z domačo kumarično in paradižnikovo solato ter temno čokolado (mmmmm). Na verandi s čudovitim razgledom na ves Kras smo še malo poklepetali in prijateljevali s štirinožci – mačkom Krempijem, francoskim buldogom Gubo in irsko seterko Iro. Dan se je nagnil in ker smo imeli na izbiro garažo ali vrt, smo raje izbrali slednje – trava je še vedno mehkejša od betona, jasna noč ima pa tudi svojo moč :). Postlali smo si pod figovcem, se zavili v šotorke in se počasi nameravali posloviti, ko se iz nahrbtnika zasliši zvonjenje Blaževega telefona. Dih nam zastane, saj slutimo, da je gotovo kdo od klanovcev in po glavi nam rojijo misli, kaj je narobe in kako bomo to rešili. Zvonjenje preneha, preden se Blaž uspe dokopati do telefona in takoj vrne klic Urošu. Ne oglasi se, pa čeprav zelo dolgo zvoni. Kliče še enkrat in še enkrat, kliče vse ostale klanovce v

njegovi skupini. Večina ima ugasnjen telefon, nekaterim zvoni v prazno. V navadnih okoliščinah je to nadvse pohvalno, za nas tedaj pa nočna môra. Blaž poizkusi še večkrat tekom večera in noči – ni odgovora. Težko je v teh negativnih mislih o vseh mogočih nesrečah zaspati. Pa nas je po dolgem času vseeno premagala utrujenost, kljub Gubinem smrčanju, ki se je razlegal iz pesjaka (nekaj časa sem bila (Eva) prepričana, da je na vrtu divja svinja – brez heca). Zbudili smo se v delavno jutro. Naši gostitelji so potrebovali pomoč pri pobiranju krompirja in ker so popoldne napovedovali dež, je bilo to treba storiti zjutraj. Smo načrtovali, da bo cel klan opravil dobro delo, ko se vrnejo iz potepov! Pa smo ga le voditelji.

Na njivi smo tako ponudili svoje pridne ročice in pobirali krompir, nato pa odbrzeli na postajo, kjer smo stekli v objem nasmejanim klanovcem, ki so se na srečo VSI živi in zdravi vrnili nazaj.

p.s. O aferi »nočni klic« ni nihče imel pojma, očitno se je telefon sprožil čisto po nesreči. To je bila nesreča v sreči.

Voditelji: Skrbna čebela, Razposajeni mrjasc, Zabavna vidra

Iskriva taščica

4. dan, sobota, 27.7.

V soboto smo se vsi navdušeni od norih dogodivščin s potepov zbrali na železniški postaji v Štanjelu in naš dan se je začel s krajšo katehezo. Razdelili smo se v skupine, ki smo jih potem me, zadolžene za načrt dneva (Jana, Janja, Polona, Tamara in moja malenkost), poslale vsako posebej v vas, da poiščejo znamenitosti mesta. Do takrat je šlo vse po načrtu, potem pa se je vse sproti spreminjalo. Vmes ko so si ostali ogledovali Štanjel, smo mi nakupili hrano. Kasneje so vse skupine šle pomagat zlagat drva k prijaznemu gospodu, me pa bi morale skuhati kosilo. Na hitro nas je presenetil dež in morali smo spet zamenjati celoten plan. Računali smo na to, da bomo prespali na travniku, kjer bi bivakirali in imeli večer s tabornim ognjem, vendar dežju nismo mogli kljubovati. Gospod, ki so mu pomagali zlagati drva, nam je potem ponudil da prespimo v gradu,

a smo morali biti skoraj neopazni in neslišni, da nas ne bi kdo opazil, saj uradno ne bi smeli biti tam. Seveda nismo bili neslišni, ampak vseeno ni bilo nikogar. Na gradu smo potem skuhali kosilo, po kosilu pa je prišel župnik in imeli smo kratko mašo, po maši pa smo si ogledali še Ferrarijev vrt. Po vseh igrah in bansih, ki smo jih imeli, smo dočakali še večerjo in zabavni večer, potem pa smo se vsi prašni od kamnitih zidov zleknili v spalke in se pripravili za spanje.

Tudi Pozabljivi svizec bi moral napisati nekaj o tem dnevu, a pravi da je navsezadnje pozabljivi, zato se spomni samo nekaj zanimivih dogodkov tega dne: Gašperju Anderletu se polomijo ročaji lonca in celo kosilo pade po tleh, limbo med vrati, navsezadnje smo dobili prostor za prespat.

Iskriva taščica

5. dan, nedelja, 28.7.

V petek smo se ob "angelskem" (brez opevanja) petju Katje in Roka, ob pesmi Nekega jutra, ko se zdani, "ilegalno zbudili" v gradu Štanjel. Dan smo začeli z lutkovno predstavo o živalih (oz. bolj natančno o številu zaklanih živali v enem dnevu). Namen igre je bil prikazati na videz nesmiselno zgodbo, ki pa je čez dan, saj smo govorili tudi o Ghandiju, dobila svoj pomen. Ghandi je pomagal pri boju Indije za neodvisnost od britanske nadoblasti in s svojim delom navdihnil tudi druge narode, da so začeli razmišljati o svoji neodvisnosti. Hkrati se je bojeval proti rasni diskriminaciji in za "pravice" živali (od tod igra o št. zaklanih živali).

Po igri in budnici smo se hitro odpravili proti železniški postaji, kjer smo pojedli zajtrk in z vlakom odhiteli proti Kopru. Kar naenkrat se nam je zdelo, da se iz vmesne postaje odpravljamo v napačno smer. Občutek nas ni varal. Kasneje smo izvedeli, da bomo prestopili na avtobus in se z njim odpravili v Koper. Tam smo najprej izvedli nam dobro znano vsakodnevno nakupovanje z 26611066 (kdor številko pozna, že ve za kaj e gre). Po tej obveznosti smo kot otroci v prvem razredu odhiteli proti obali (ta pogled smo namreč čakali že od samega začetka tabora). Zavili

smo na prvi pomol, ki nam je bil po izgledu ˝oldtimer brkač˝ in tudi sodobnejših plovil, najbolj všeč. Tam smo izvedli rojstnodnevno presenečenje za Kristijana in se malo posladkali ter polni energije ob prepevanju radija EXPRESSS, odkorakali proti Izoli. Mladi iz župnije Sv. Mavra so nas na cilju lepo sprejeli in nam za dva dni posodili svojo mladinsko sobo. Sedaj, ko smo bili končno ZARES na cilju smo brez pomisleka odvrgli odvečna oblačila, si nataknili kopalke in odhiteli v morje! Na plaži sta nas obiskala naš stegovodja Simon in takrat še "sveža" žena Anja. Razveselila sta nas tudi z odličnim sladoledom.

Ko smo menili, da bo za dopoldne dovolj poležavanja, smo prižgali naše gorilnike in si pripravili indijsko omako (z veliiiko curry-ja), piščančje fileje in popečen krompir. Kosilo je bilo OD(pikantno)LIČNO. Večino dneva smo ob lažjih (razen res super igre roverčka, ki je pritegnila marsikateri pogled na plaži) aktivnostih, preživeli na plaži. Rekli smo še nekaj besed o temi dneva in se dodobra pregnetli in prepražili na še kako prej pogrešanih žarkih.

Ko je sonce zašlo, se kar nismo mogli ločiti od plaže. Sklenili smo, da si večerjo (palačinke s skutno-medenim nadevom) pripravimo kar na plaži. Ideja je bila odlična, seveda izpeljava prav tako!

Za sklep dneva smo opravili še kratek sprehod po Izoli. Ko smo videli napis LUNAPARK, so se nam zaiskrile oči. Čeprav smo se le sprehodili skozenj, smo prebudili našo otroško domišljijo in utrujeni, a polni dobrih zasnov za nove sanje odšli v globok spanec.

Udarni in Domiselni svizec

6. dan, ponedeljek, 29.7.

Vse se je začelo po dobro naspani noči v mladinski sobi veroučne skupine. Po dolgem prebujanju smo se odvaljali za mizo kjer nas je čakal odličen hrustljavi kruh, katerega smo pojedli kot za šalo. Za tem pa je sledilo pospravljanje ''jedilnice'' in nato jutranja osvežitev v morju. Odlično ohlajeni smo se vrnili pred cerkev, kjer smo imeli duhovno misel ter nekaj delavnic. Vsi polni duhovne hrane pa smo se lotili pripravo južne, katera ni šla ravno najbolje, saj smo imeli na razpolago le dva gorilnika. Z nekaj težavami nam je le uspelo narediti. Po odlični italijanski južni z obilico solate - KONČNO!! :), smo pomili posodo in pospravili. Preprosta žolna nas je morala zapustiti, saj je imela pred seboj pomembno dejanje: odhod iz klana. V roke je dobila zemljevid z označenim ciljem, malico, papir in pisalo, da je misli in besede, ki so se ji porajale med hojo, zapisala in potem lažje povedala.

In kaj je počel preostanek klana?? V roke smo vzeli metle in čistila, pospravili sobano, kjer smo prenočili in toaleto. Potem je tudi nas čakalo pesnjenje in pisanje pisma Mojci. Pismo za Mojco smo končali, čakalo pa nas je še sestavljanje nalog in preizkusov za Moniko, ki si je kasneje prislužila svoje skavtsko ime. Minila je ura, mogoče še kakšna minuta zraven in podali smo se na pot za Mojco. Kot gruča Kitajčkov, ki je ravno prišla z nakupovanja v BTC "sitiju", vsak s svojim krojem v vrečki, smo šli.

Hodili smo najprej po obali Izole. Sonce je pripekalo. Sprehodili smo se mimo kopajočih se plavalcev v Simonovem zalivu, ki so ravno pričenjali z vodno aerobiko. Smeh in sonce je pripekalo. Pešačili smo po obrobju morja, po kamniti obali, ki je imela idealne kamne za met žabice, malo

adrenalinskih vzponov in spustov po večjih skalah, opazujoči velike stene Strunjanskega klifa,…Sonce je pripekalo. Dospeli do vznožja klifa, na katerem stoji beli križ. Samo še vzpon. Vrh. In reče Eva: »Zdej pa vsi v kroje!« Sonce je pripekalo in rahel vetrič je popihal. Obrazov ob preoblačenju se ne da opisati. Kmalu vsi »uštimani« poiščemo Mojco. Jo najdemo in naredimo krog. Sledil je krst Monike in različni preizkusi, s katerimi je dokazala svojo spretnost, iznajdljivost, pogum, zaupanje… da si zasluži skavtsko ime. V nobeni knjižici ne bo več praznega kvadratka poleg njenega imena, saj jo od zdej naprej najdete pod imenom Iskriva taščica. Se lepo sliši, kajne?? Zatem pa je sledil še, kljub formalnosti, bolj ganljivi del, Mojčino pismo odhoda. Mislim, da Mojca ne bi mogla imeti boljšega kraja za odhod iz tako super klana. Mojca nas je vse ganila v srcih, nekaterim se je tudi malo orosilo oko, preprosto napisano, ne bi moglo bit' lepše.

Sledila je še skupinska slika pod križem, kroj v vrečko in pot pod noge nazaj do izolske cerkvice. Pobasali smo šila in kopita in ruzake seveda ter se še zadnjič osvežili v morju pred potjo do Kopra. Preoblečeni, ruzaki na ramah in… gremo. Aja, ne še?? »SLADOLED«, reče Eva!! Kar zasijale so nam oči in ni je boljše motivacije pred ne ravno kratko potjo. Pa smo šli, vsak z ruzakom na rami in s sladoledom v roki. Radio Ekspres nam je krajšal pot in ob prepevanju pesmi smo pozabili, kako daleč in koliko moramo še prehoditi. Koper in večerja vedno bližje. Še malo in večerja je za ovinkom. Ustavimo se pred pekarno. In Eva reče: »Vsak dobi en kebab!« Čakej, a smo prou slišal?? Vsak svoj kebab?? Ampak, a res?? V bližnjem parku smo se namastili s kebabom. S polnimi trebuhi smo odpešačili še do študentskega doma Jadro, kjer smo predrnjohali zadnjo noč tabora.

Ognjeviti svizec in gostujoča Želva U

Zadnji dan, torek, 29.7.2014

Good morning, good morning ... je bilo slišati iz Evine budilke. Budnica, ki nam je bila vsem všeč, nas je zbudila v zadnji dan. Ko smo se po malo krajšem dremežu končno spravili iz spalk, smo se malo umili (obraz in zobke), nato pa vse spakirali razen tabornih knjižic in kopalk :). Sledil je zajtrk: 4 štruce kruha, viki krema, namaz s papriko, sir in jetrna pašteta. Kaj si človek še želi lepšega! :) Potem ko smo se vsi najedli, smo začeli s katehezo. Ogledali smo si amatersko igro, kako so vojaki končno sklenili premirje in se je vojna počasi končala, tako kot naš tabor. Po katehezi je sledila naša osebna preverba, od tega kaj nam je najbolj ostalo v spominu, kaj nas je v klanu povezalo, ali smo med seboj po konfliktih zgradili mostove, kaj nam je bilo najlažje/najtežje, vse do iger, izzivov in osebnih spoznanj, ki smo jih doživeli na tej poti. Po koncu osebne preverbe je sledilo zapisovanje v spominsko knjižico. Vsak je drug drugemu namenil nekaj besed in jih zapisal v njegovo knjižico. Med tem časom pa je potekala tudi preverba pri enem od voditeljev.

Iskrenost, ki je zelo pomembna pri tako številčnem klanu, nam je dokazala, da smo vsi uživali na tem taboru.

Ker pa smo se razgovorili, nas je presenetil tudi dež, ki ga cel tabor res nismo pogrešali. Odšli smo v dvorano v študentskem domu in tam nadaljevali s podobnim delom. Sledile so tudi igre, kot so Jungle Speed in podobno. Nekateri so tudi malo zadremali. Skupinica petih skavtov (Urban Ž., Jakob, Rok, Katja, Mojca in moja malenkost) pa se je tudi opogumila in se v še zadnjič vrgla v morje. Seveda nobenemu ni žal za to neverjetno dogodivščino, ko po Kopru tečeš bos v kopalkah, se vržeš v morje, gledaš tovorno ladjo Evergreen kako bo izpljula ven iz Luke Koper in nazadnje še naliv namesto tuša. :) Vsi mokri smo pritekli nazaj. :)

Ker pa je čas kar prehitro mineval smo morali začeti s kuhanjem, skupinica soklanovcev pa je naredila še dobro delo. Ko je bilo oboje delo postorjeno, smo pojedli najboljše njoke v omaki bolognese. Ker se nam je že kar mudilo, smo hitro pospravili za seboj, pomili kopalnici, pometli dvorano in se končno odpravili na železniško postajo. Vmes nas je za spremembo ujel tudi dežek, tako da smo na koncu, ko smo prišli do avtobusa, bili tudi malo mokri.

Vožnja z avtobusom je kar prehitro minila. Nekateri so malo zadremali, drugi pa so še zanje minute preživeli ob pogovorih. Tako je kar hitro napočil čas, ko smo končno presedli na vlak proti Jesenicam. Vmes smo se spet pogovarjali, jedli zasluženo malico (piškote) in se končno pripeljali v Žirovnico. Dobili smo vsak svojo taborno knjižico ter Mojčino pisemce (10 dobrih lastnosti), ter se na koncu še zadnjikrat v taki zasedbi zbrali in poslovili.

Še zadnje besede, ki so nam ostale v spominu:

Dobra družba, lepo vreme, morje, dobra volja, radio Ekspres, petje, kopanje v dežju, kebab, pogovori, sladoled, lepi kraji ...

Bilo je nepozabno in lepo. Ni boljšega klana kot je naša Dobrovolja zaska.

Srečno pot!

Skrbna pižmovka

TZV 3

Ta TZV je bil res najboljši tabor do sedaj. Prvi, drugi in tretji dan smo se spoznavali med sabo in imeli različne kateheze. Od tretjega dne naprej smo se že vsi spoznali in se imeli zares najboljše. Vsak dan so nas mučili s predavanji, ampak je dan zaradi iger in druženja z novimi prijatelji puščal vedno dober vtis. Nočem reči, da so bila vsa predavanja brezvezna, ampak so bila v časovni meri čisto preveč dolga. Četrti dan smo imeli veliko igro. Ta je bila v obliki velikega Katana. Morali smo zbirati surovine in kupovati kmečke stvari. Velika igra je bila res dobra. Vsak dan so ponoči prišli kradljivci zastav. Jaz sam sem bil na straži dvakrat. Skoraj vsak dan so nam nekaj ukradli. Začuda odkupnine niso bile hude. Peti dan smo imeli potep. Naš vod je šel v vas Vinarje. Ker so bili člani našega voda tako

nesposobni psihično kot fizično sva jaz in Vid iz Novega mesta celotno pot prenosila vso opremo, ki je ni bilo malo. Drugi dan sem dal idejo, da gremo v bar. Tam smo se "nafilali"s kofeinom in baru naredili prometa za okoli 50 evrov. Isti dan po potepu smo naš vod imeli ogenj. Midva z Vidom sva sama postavila skoraj celotno kocko. Prižgal sem ga jaz in to s kresilom. Bil sem zelo ponosen, ker me je voditelj zelo pohvalil. Zadnji dan smo imeli bivakiranje. Ker sem imel mojega voda "povn kufr" sem šel na skrivaj spat k sosednjem, s katerim sem se res dobro zastopil. Ponoči so prišle še punce in bilo je fajn. Drugi dan je bil naš zadnji. Imeli smo mašo. V zadnjem skupnem kvadratu smo podrli jambor in dobili našitke. Vsi smo se skoraj zjokali.

Ta tabor je bil stoposto najlegendarnejši TZV. Na njem sem spoznal veliko prijateljev, s katerimi se bomo spet videli v Stični in na Jakcu, hrana je bila vsak dan kraljevska, voditelji in program so bili res najboljši in vesel sem da sem bil član ravno tega TZVja.

Nabriti orel

TZV 3 se je dogajal v Doleni pri Ptuju od 4. do 10. avgusta. V ponedeljek smo se zbrali na tabornem prostoru. Zbralo se nas je 35 skavtov in skavtinj iz cele Slovenije. Tema našega TZV-ja so bili planšarji.

Postavli smo taborne zgradbe in se dali po vodih. Drugi dan na taboru je bil zelo deževen saj je celo popoldne padal dež. Tretji dan smo se popoldne odpravili na hajk. Ko smo se v četrtek vrnili iz hajka nas je po kosilu čakala pot preživetja, ki je bila najboljša. Zvečer smo se zabavali, peli ob ognju in pekli hrenovke. V petek je prišel k nam duhovni asistent k nam je pokazal nekaj igric in povedal nekaj o duhovni misli. Zvečer smo imeli še mašo. Za večerjo smo si pekli hrenovke in se zelo zabavali. V soboto pa smo si morali postaviti bivake in prespati v nijh; bilo je zelo zabavno in zanimivo. Zadnji dan smo pospravili vse taborne zgradbe in se pripravljali za sveto mašo. Po sveti maši je bil kvadrat in sekanje jambora in seveda poslavlanje od drugih. Tega TZV-ja ne bom nikoli pozabila.

Pozorna Sova

TZV 2

V soboto, 3.8. sem navsezgodaj zjutraj odšla v Zgornje Jezersko na TZV 2. Najprej smo si razdelili delo in postavili taborne zgradbe. Nato smo se šli nekaj spoznavnih iger in se razdelili po vodih. Že na začetku smo bili navdušeni nad narečji iz vse Slovenije.

Tretji dan smo imeli izhod/potep/hajk (ker je vsak rekel drugače zdaj nevem več kako mu rečemo mi). Meduze - naš vod - smo za prenočišče vprašale pri vsaki od desetih hiš, vendar brez uspeha. Hotele smo že obupati in prespati na avtobusni postaji, nato v zapuščeni hiši in pod prav tako zapuščenim nadstreškom. Potem pa nas je vse zgrabila panika, zato smo se odpravile nazaj in šele ob mraku našle prenočišče na seniku.

Ko pa smo naslednji dan prišli nazaj v tabor nas je čakalo novo presenečenje, kajti voditelji so celemu TZV-ju dali kazen, ker nismo dobro pospravili šotorov: dva dni smo delali po 30 sklec vsako polno uro.

Skoraj smo bili prepričani, da se bodo naše muke končale, vendar so voditelji našli še nekaj smeti po taboru, zato smo vsako polno uro delali po 40 sklec do konca tabora. Imeli smo progo preživetja, veliko igro na temo Kekca, sveto mašo ponoči ob svečkah, veliko adrenalinskih kraj zastave in zanimivih predavanj.

Ne glede slabo vreme smo se imeli res super! Med seboj smo si izmenjali veliko izkušenj in prigod, veliko smo peli, se zabavali in se naučili kar nekaj novega. Na koncu smo se kot prijatelji razšli vsak na svoj konec Slovenije, polni novih izkušenj, bolečin v mišicah, vtisov in znanja.

Zaljubljena Mravlja :)

SKVO VIKEND

Skvo zasedba 2013/14 se je drugi petek v mesecu septembru odpravila v Vrata v hišico brez tekoče vode, elektrike in signala. Prvi dan je potekala preverba skavtskega leta, ki je za nami. Naslednji dan v soboto pa sva se s Prisrčno mravljo pridružili in postali novi članici SKVO-ja. Seveda sva se mogli potruditi in opraviti preizkus kot se pri skavtih za novince spodobi. Torej, SKVO je dobil novo obliko in pričelo se je načrtovanje novega skavtskega leta. Po urah in urah sedenja, debatiranja, spoznavanja mehiške hrane smo oblikovali načrt za novo skavtsko leto. Voditelji smo pripravljeni na nove skavtske izzive. Kaj pa ti?

Preprosta žolna

PPP

Konec avgusta sva se Simonom odpravila na prav poseben tridnevni tabor PPP (prekvalifikacije za popotnike in popotnice). Brez modernih navigacijskih naprav sva se pogumno odpeljala na Štajersko proti Lipoglavu. To, da je Slovenija tako majhna a ob enem tako velika, sva ugotovila ko sva bila brez omrežja in brez konkretnega zemljevida ujeta sredi štajerskih vinogradov. Po akademskih 40 minutah sva z več sreče, kot pameti le prispela na dogovorjeno železniško postajo. Ker pa so imeli vsi voditelji podobne težave, sva bila na koncu kljub zamujanju med prvimi. Ko se nas je zbrala večina, smo peš odšli proti Sladki gori. Na res lepem kotičku Slovenije smo odložili svoje nahrbtnike, razpakirali, vzeli v roko mapo in pisalo in začeli s PP šolo. V treh dneh smo od jutra do večera poslušali, reševali, načrtovali vse kar nam bo prišlo prav kot voditeljem PP-ja. Izvedela sva veliko in še več, poleg tega pa sva za prijatelje dobila kar nekaj voditeljev klana iz drugih koncev Slovenije, tako da si bomo lahko kdaj priskočili na pomoč, če bo to potrebno. In ko sva se s Simonom polna znanja v nedeljo zvečer vozila proti domu sva že kovala načrte kaj bi naš klan lahko to leto doživel :)

Potrpežljiva kanja in Vzdržljivi gams

PESEM ZA LAHKO NOČ

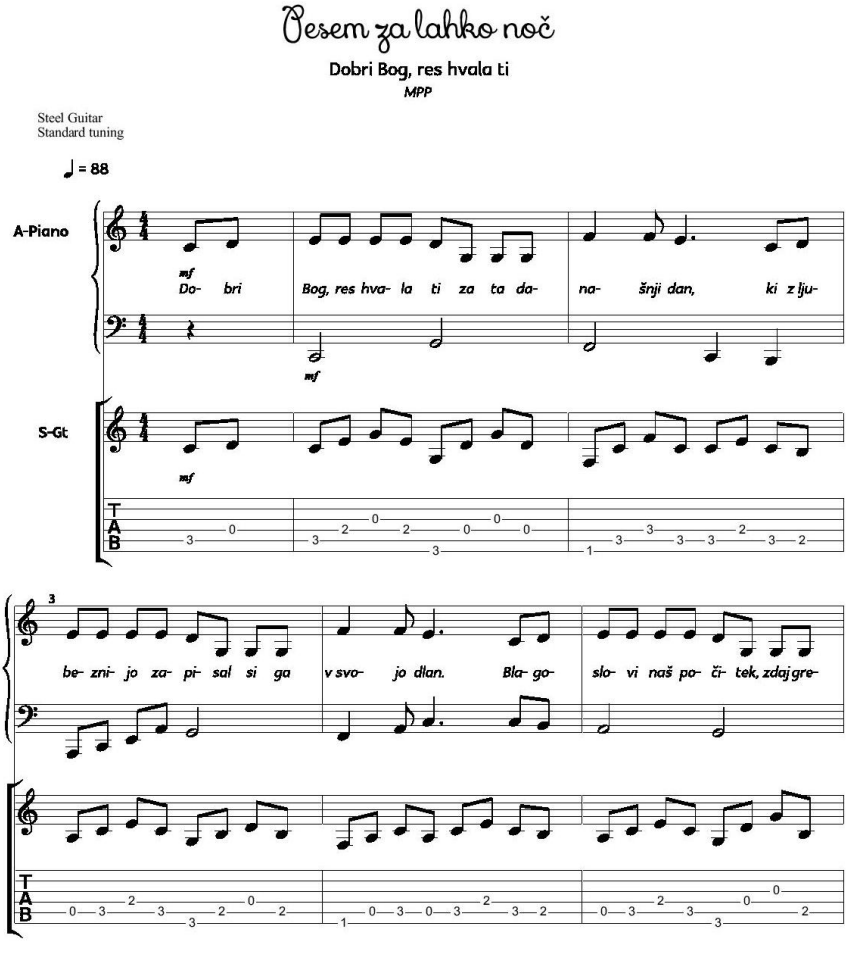

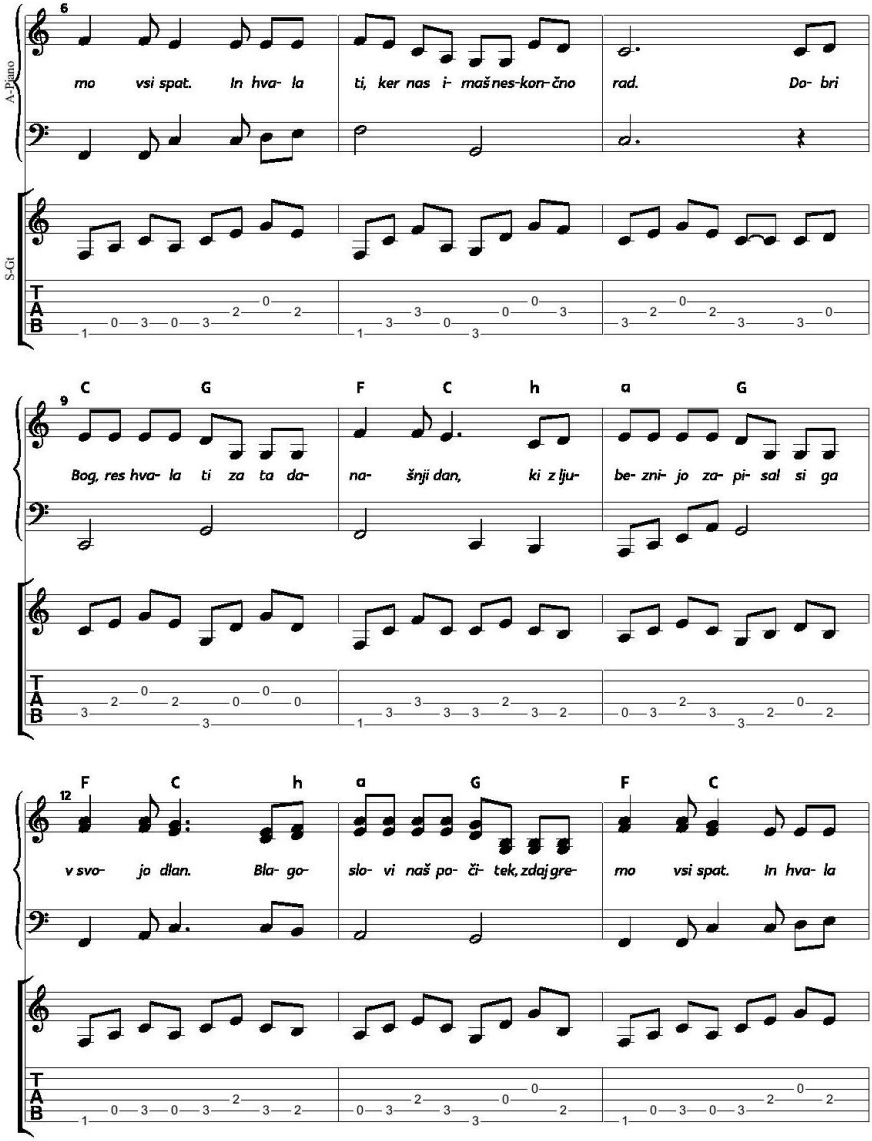
A-Piano
S-Gt
6
mo vsi spat. In hva- la ti, ker nas i- maš nes-kon-čno rad. Do- bri
9
C G F C h a G
Bog, res hva- la ti za ta da- na- šnji dan, ki z lju- be- zni- jo za- pi- sal si ga
12
F C h a G F C
v svo- jo dlan. Bla- go- slo- vi naš po- či- tek, zdaj gre- mo vsi spat. In hva- la
TAB

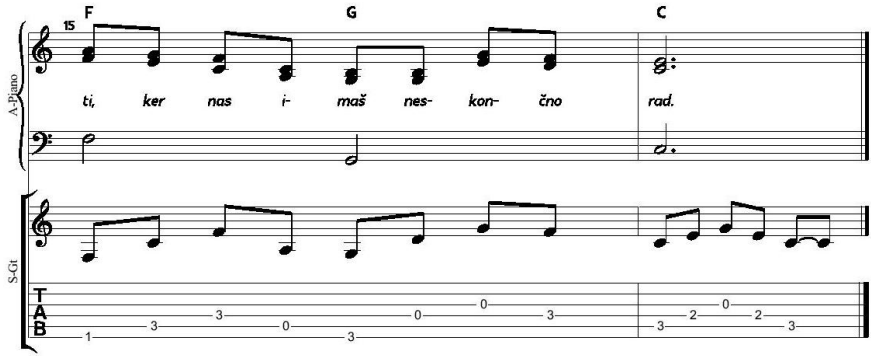

URESNIČI SVOJE SANJE

V soboto 22.3. 2014 mi je bilo dodeljeno da sama izvedem srečanje NOPP na temo uresniči svoje sanje. Ko sem razmišljala kaj bi, sem ugotovila da sama sploh še nevem kaj pravzaprav so moje sanje in kaj si resnično želim početi v prihodnosti. Zato sem stvar malo spremenila in prišla na idejo, da ker se bliža materinski dan, in ker sem dokaj spretna v peki raznih sladic, lahko naredimo darilca za naše mamice. Naredili smo rumove krogljice in jih zelo elegantno zavili. Seveda pa se niso posladkale samo naše drage mamice ampak tudi mi, saj je bilo mase za krogljice več kot dovolj tudi za naša lačna usta. :)

Požrtvovalna pižmovka

V soboto 12. 4. sem pripravil srečanje na temo sanje za vejo NOPP. Najprej smo se fantje lotili dobrega dela in nacepili drva za prihodnji teden (velikonočni ogenj). Dekleta so ta čas imela nalogo, da pripravijo čimbolj domiseln posladek, tako smo se po "napornem" delu lahko okrepčali. V drugem delu smo izdelalovali piščalke iz kostanjevega lesa. Moram reči, da so bili moji soskavti kar kos tej nalogi in je vsak izvabil vsaj nekaj zvokov iz svojega glasbila. Mislim, da je bilo srečanje kar pestro. Drugič bi lahko pripravil se kakšno tematsko družabno igro.

Domiselni svizec

Ker se je naš dragi voditelj Blaž odločil, da dobimo tudi mi možnost predstaviti svoje zamisli za srečanje, smo dobili to čast, da lahko pripravimo srečanje.

Ko je ta čast doletela tudi mene, sem začel razmišljat, kaj naj pripravim na temo moje sanje in sem se spomnil na svoje prve otroške sanje - biti astronavt. Zato sem se odločil narediti nekaj v povezavi s tem. In ker je osnova astronavta to, da gre v vesolje - gredo v vesolje z raketo. In tako sem se odločil, da bomo izdelali rakete. Tako smo skupaj izdelali 4 rakete iz lepenke. Rakete so s pomočjo raketnih motorjev letele visoko v nebo, po naših izračunih do 60 metrov.

Zagriženi pingvin

Pogovor o smradu v zgornjem skladišču... “Smrdi, kukr dab ena žval gnila...”. Resno vprašanje: “Ej, a je drgač kdo zadne cajte kej vidu našga soseda...?”

Načrtovanje poti za poletni tabor. Predlog klanovca: “Pejmo že pred Mostom na Soči dol z vlaka, pa poj peš prot jugu...” Komentar: “Neee, tm je čist ozko...” Voditelj pripomni: “Ja, res, tm komej z ruzakam mem prideš!”

Še vedno načrtujemo pot. Nov predlog klanovke: “Kva pa če smo kr cel tedn skoz na vlaku, pa sam gor pa dol po vlaku hodmo?!”

Skavta za župana

Pobarvaj!

NAJBOLJŠE DOGODIVŠČINE NAŠEGA POLETJA!

TZV. (Zaljubljena mravlja)

Tabor čete. (Iznajdljivi volk)

Kraja zastave. (Srčna žolna)

Poroka profesorja telovadbe. (Skrbna mravlja)

Napad Trolov v Škratji deželi na Prežganem hribu. (Meta Horvat)

Poroka Vzdržljivega gamsa in Srečne kanje. In za poletje pa to, ko smo bili na poletnem taboru na izhodih. Tam, kjer smo spali, so imeli fičota. Z njim smo se slikali in zelo zabavali!! (Navdušena sova)

Hmm.. torej... bi reku, da kr nočni pohod na Stol. (Domisleni svizec)

To poletje sem se podala raziskovat zgodovino in kulturo nemškega glavnega mesta Berlina. Po zaslugi super poceni "Polskegabusa" in nasploh cenovno zelo ugodne Poljske sem se odpravila še na glasbeni festival. Poleg tega sem v redkih lepih dnevih svojemu hrvaškemu fantu razkazovala lepote Gorenjske. (Flegmatična želva)

Nor potovalni tabor po Primorski, ker smo izbrali najboljšo končno točko - obalo. (Lačni svizec)

Zbrala Srečna Kanja

Naj tvoje sive celice delujejo.

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

REDEK NEBESNI POJAV TEGA POLETJA

Če kdo napenja svoje male sive celice in razmišlja, prihod katerega kometa je zamudil letošnje poletje... :)

... naj mu povem, da bo beseda tekla o nebesnem telesu, ki je zelo zaželjeno, a letošnje poletje poredko videno - torej o soncu in njegovih navadah. :)

Ljudje so že od davnine spoznavali navade sonca, njegovo pot in včasih so si znali z njegovo pomočjo narediti življenje lepo in urejeno in so poznali marsikatero veščino, ki jo danes skoraj ne uporabljamo več...
Ena takih je določanje ure dneva s pomočjo sonca...

Kako vedeti koliko je ura, nekje na taboru, ko vam voditelji poberejo mobitele? Kako meriti čas po soncu?

Najprej moraš vedeti kje je sever... Ko veš kje je sever, lahko orientiraš svojo sončno uro...

Poševno v tla zapiči palico, ki kaže z vrhnjo konico proti severu. Ko bo senca padala proti severu, bo ura kazala točno opoldne (po sončevem času - glede na spremembo ure pa moraš upoštevati koliko je v resnici ura). Marca in septembra ob enakonočju bo ob sončnem vzhodu senca kazala točno na zahod in ob zahodu točno na vzhod.

(Tu si lahko pogledaš katere ure kaže sonce vsak mesec: http://www.math.nus.edu.sg/aslaksen/projects/sundials/flash/horizontal_dial.html)

Če želiš bolj natančno določiti ure, potem upoštevaš, da je vsaka polna ura v smeri 15° naprej/nazaj od poldneva (to lahko določiš s kotnimi stopinjami na številčnici kompasa).

Poznamo različne sončne ure:

- horizontalno

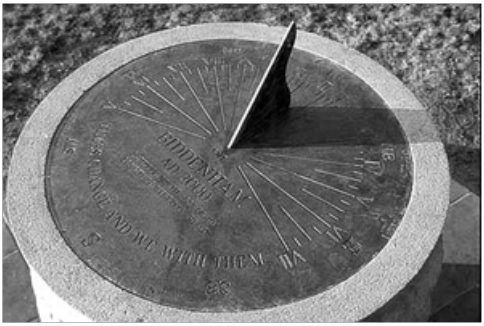

- pastirsko sončno uro

(kamniški pastirji so dobro opazovali naravo in so si izdelali žepno sončno uro. Narisali so zareze za ure in izvrtali 13 lukenj. Paličico, ki je metala senco so zapičili v luknjo in jo nato vsake 14 dni premaknili, da jim je kazala točen čas)

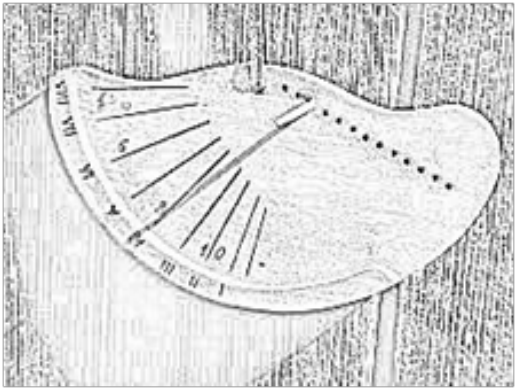

- Vertikalno sončno uro

(ponavadi na južni strani cerkva, gradov...)

Nekatere ure pa kažejo tudi mesece:

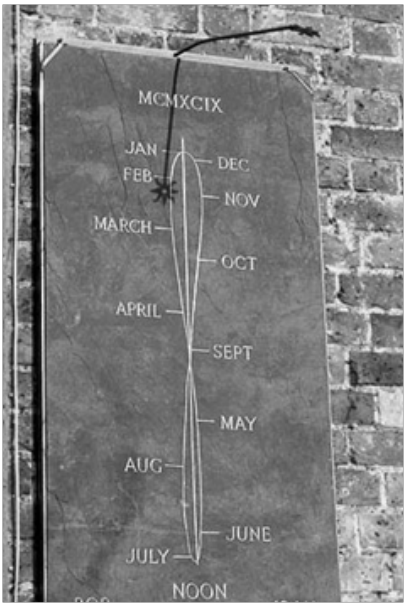

Narediš si lahko polarno sončno uro iz A4 lista papirja:

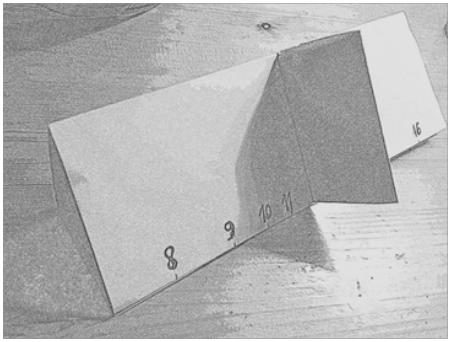

Tule so napisane mere. Po črtkanih črtah prepogneš, po odebeljenih pa zarežeš.

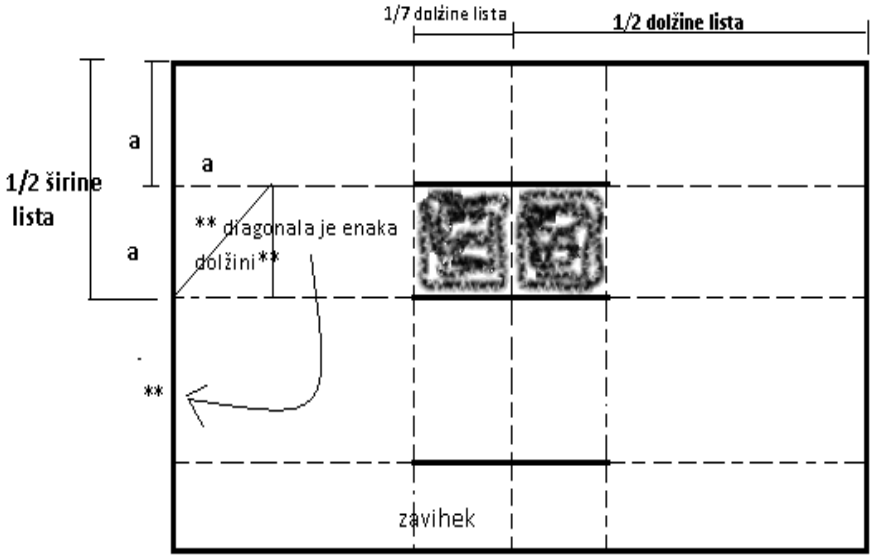

Nato prepogneš in zalepiš tako, da dobiš del papirja, ki stoji pravokotno na list in meče senco.

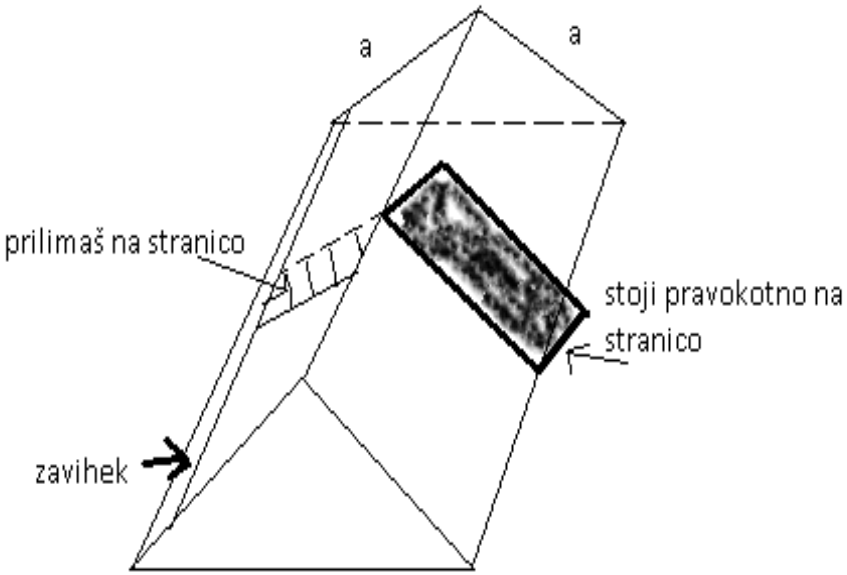

Uro moraš usmeriti tako, da po dolžini gleda v smer Z - V, po širini pa S - J.

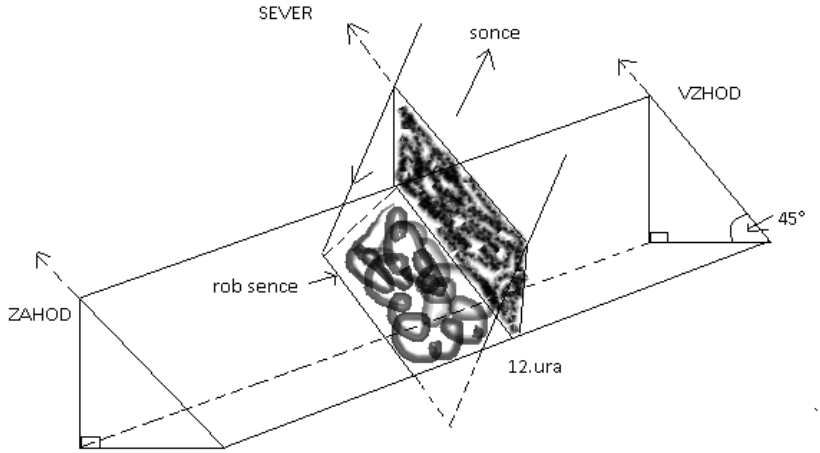

Narišeš številčnico in na kak lep sončen dan preveriš koliko je točna.

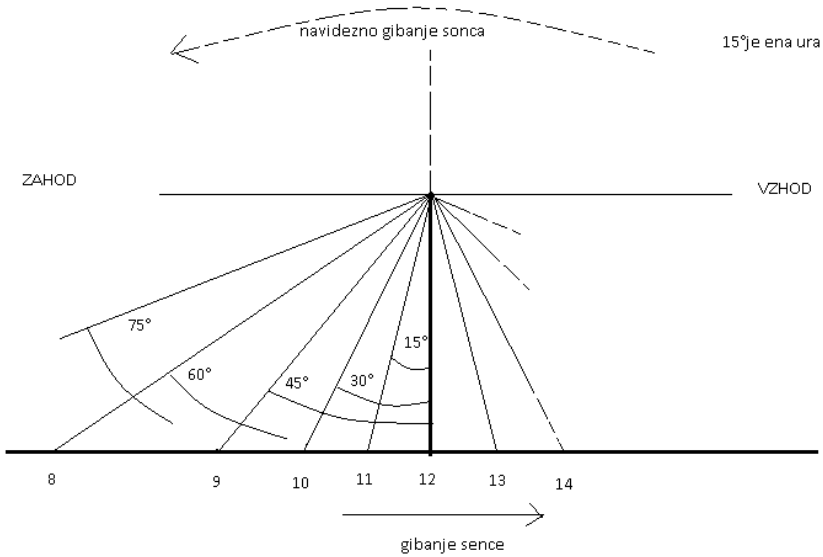

Misliš, da bi znal povedati, koliko je ura v krajih kjer smo bili na poletnih taborih (ob kateri uri se je stric Google vozil po teh krajih (Street View))?

Izola:

45°32’29.5”N 13°39’23.4”E

Breznica:

46°23’42.2”N 14°09’16.9”E

Skavtski okoljski center Kočevski rog:

45°40’32.3”N 15°00’20.1”E

Begunje pri Cerknici:

45°48’59.5”N 14°22’57.8”E

:) Na Prežganju pa je na žalost oblačno jesensko vreme....

Skrbna čebela

PRAV LEPO SE VAM ZAHVALJUJEMO ZA VES PRINEŠEN PAPIR. Z VAŠO POMOČJO SMO GA ZBRALI SKORAJ 10 TON! HVALA

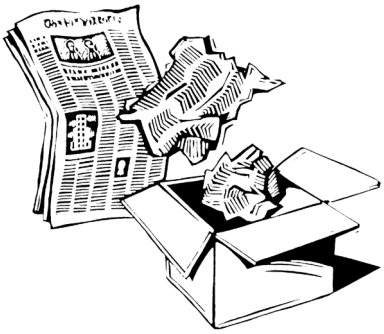

NOVA PODOBA SKUPNOSTI VODITELJEV

Tudi letos si je naš SKVO razdelil nove vloge, nekateri so ostali na istem področju, drugi so se podali v nove vode. Če te zanima, kako iz gleda naš novi SKVO preleti spodaj napisano.

Barbara Polda	Stegovodkinja
Eva Gluhar	Četovodkinja
Blaž Žemlja	Blagajnik, urednik spletne strani, delegat
Simon Gluhar	Klanovodja, pomočnik stegovodkinje, gospodar
Tina Šranc	Projektna voditeljica, glavna urednica Plamenčka
Ana Leskovar	Voditeljica VV
Meta Horvat	Pomočnica voditelja VV
Monika Žemlja	Klanovodkinja
Sebastjan Cvelbar	Pomočnik voditelja VV
Anja Lužnik	Projektna voditeljica, delegatka
Gašper Razinger	Projektni voditelj, urednik Facebook strani
Mišo Lužnik	Projektni voditelj
Aleš Jekovec	projektni voditelj, administrator
Tea Logar	Projektna voditeljica, tehnična urednica Plamenčka
Mirjam Resman	Projektna voditeljica, gospodar
Marjan Lampret	duhovni asistent
Florjan Svetina	podporni član
Žan Kreft	Pomočnik četovodja
Gašper Stojc	Pomočnik četovodja
Mojca Žemlja	Pomočnica četovodje
Tamara Kreft	Pomočnica voditelja VV

OBVESTILA

TUDI LETOS SMO PODELILI NEKAJ NOVIH SKAVTSKIH IMEN:

Sandi Vertelj: Pustolovski orel
Juš Čop: Poskočni orel
Urša Kosmač: Srčna žolna
Monika Golja: Iskriva taščica

SUDOKO REŠITEV

5	3	4	6	7	8	9	1	2
6	7	2	1	9	5	3	4	8
1	9	8	3	4	2	5	6	7
8	5	9	7	6	1	4	2	3
4	2	6	8	5	3	7	9	1
7	1	3	9	2	4	8	5	6
9	6	1	5	3	7	2	8	4
2	8	7	4	1	9	6	3	5
3	4	5	2	8	6	1	7	9

PRIGODE KRAVICE MILKE
MAMI! KAJ VEŠ, DA ZNAM ŠTETI DO 10?
KAJ RES?
JA!
2,3,4,5 6,7,8,9 10.
BRAVO, MILKA! AMPAK KJE JE PA 1?
HMM...
V REDOVALNICI!
KRAVICA MILKA VAM ŽELI USPEŠNO IN IGRIVO ŠOLSKO IN SKAVTSKO LETO.